

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/93/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216217228
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1216217228.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu a JUDr. Blanky Podmajerskej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: R. B., N.. XX.XX.XXXX, C. A. B. XX, A., zast. advokátskou kanceláriou VRBA & PARTNERS s.r.o., so sídlom Sliezska 9, 831 03 Bratislava, IČO: 35 918 225, proti žalovaným: X/ J.. R. V. T.. W., N.. XX.XX.XXXX, A. V. XXXX/XX, XXX XX A., X/ F. V., N.. XX.XX.XXXX, A. M. N.. X, XXX XX A., X/ D. K., N.. XX.XX.XXXX, A. W. XXX/XX, XXX XX A., X/ P. V., N.. XX.XX.XXXX, A. C. E. X, XXX XX A., X/ J.. F. W., N.. XX.XX.XXXX, A. W. XX, XXX XX A., X/ J.. F. W., N.. XX.XX.XXXX, A. W. XX, XXX XX A., X/ J.. R. S., N.. XX.XX.XXXX, A. K.. Ž. XXXX/XX, XXX XX C., X/ J.. R. F., N.. XX.XX.XXXX, A. A. XX/X, XXX XX A., X/ M. K.Ý., N.. XX.XX.XXXX, A. A. XXXX/XX, XXX XX A., XX/ S. K., N.. XX.XX.XXXX, A. A. XXXX/XX, XXX XX A., XX/ J.. D. K., N.. XX.XX.XXXX, A. A. XXXX/XX, XXX XX A., XX/ M. W., N.. XX.XX.XXXX, A. T. X, A., XX/ P. W., N.. XX.XX.XXXX, A. T. X, A., XX/ P. B., N.. XX.XX.XXXX, A. XX, XXX XX A., XX/ W. B., N.. XX.XX.XXXX, A. A. XX, XXX XX A., 16/ 4-YOU, s.r.o., so sídlom Bajzova 13, 821 08 Bratislava, IČO: 35 750 251, 17/ K. B., N.. XX.XX.XXXX, A. P. X, A., XX/ J.. O. B., N.. XX.XX.XXXX, A. W. X, A., XX/ V.. Y. B., N.. XX.XX.XXXX, A. W. X, A., 20/ „VZORODEV“, výrobné družstvo Bratislava, so sídlom Mliekarenská 8, Bratislava, IČO: 00 167 631, 21/ J.. W. M., N.. XX.XX.XXXX, A. A. X, A., XX/ W. M., N.. XX.XX.XXXX, A. A. XX, A., zastúpení správcou: BYTOKOMPLET, s.r.o., so sídlom Kamenárska 18, 821 04 Bratislava, IČO: 35 698 845, právne zastúpený: JUDr. Rudolf Mičieta, advokát, Medzilaborecká 21, 821 01 Bratislava, o určenie výšky preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 12.02.2017, č.k. 11C/169/2016-124, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

Žalovaným 1/ až 22/ sa proti žalobcovi priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol (výrok I) a žalovaným 1/ až 22/ priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II).

2. Rozhodnutie právne zdôvodnil § 2 ods. 2, § 2 ods. 4, § 2 ods. 5, § 2 ods. 8, § 8a ods. 1, §8b ods.1, § 10 ods. 1, § 10 ods. 6,7 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“), § 137 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). V časti žaloby o určenie, že žalovaní nemajú nárok na zaplatenie preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv vo výške 100% zo sumy určenej ako mesačná čiastka v Zmluve o výkone správy zo dňa 06.33.2001, súd prvej inštancie dospel k záveru, že na takomto určení nemá žalobca naliehavý právny záujem. Mal za to, že vyhovením žalobe v tejto časti by nedošlo k odstráneniu právnej neistoty žalobcu, pretože by napriek takémuto určení nevedel presne, v akej konkrétnej výške príspevky do fondu prevádzky, údržby a opráv platiť má. Pokiaľ išlo o ďalšiu časť petitu žaloby- ohľadom určenia, že

žalobca je povinný sa podieľať na tvorbe fondu prevádzky, údržby a opráv mesačnými preddavkami vo výške 30% zo sumy určenej ako mesačná čiastka v Zmluve o výkone správy zo dňa 06.03.2001, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca na takomto určení naliehavý právny záujem má, pretože takýmto určením by bola do budúcnosti odstránená neistota žalobcu v jeho právnom postavení vo vzťahu k žalovaným, ktorá sa týka rozsahu povinnosti prispievať do fondu prevádzky, údržby a opráv. Mal za nesporné, že žalobca má ako vlastníak nebytového priestoru povinnosť prispievať do fondu prevádzky, údržby a opráv. Dal do pozornosti, že zákonom č. 205/2014 Z.z. bola do ust. § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. zavedená povinnosť vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome zohľadniť „mieru využívania“ spoločných častí domu a spoločných zariadení domu vlastníakmi nebytových priestorov a garáží v dome pri určovaní preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv. Pojem „miera využívania“ nebol zákonodarcom žiadnym spôsobom špecifikovaný a nie je známa žiadna metodika, podľa ktorej by bolo možné spravodlivo posúdiť, pri akej výške príspevku došlo k riadnemu zohľadneniu miery užívania. Novelizovaná legislatívna úprava mala umožniť, aby boli pri tvorbe fondu prevádzky, údržby a opráv zohľadnené špecifiká niektorých domov a obmedzené užívanie spoločných priestorov vlastníakmi nebytových priestorov a garáží pri zachovaní princípu veľkosti spoluvlastníckeho podielu. Mal tak za zrejme, že príklad uvedený v dôvodovej správe, týkajúci sa nezateplených garáží, je odlišný od prípadu posudzovaného v tomto konaní. Vzhľadom aj na to, že žalobca žalobu odôvodnil skutkovo všeobecne tým, že jeho nebytové priestory sú oddelené od bytovej časti polyfunkčnej stavby a spojené sú horným prekrytím - nižšie posadenou strechou, čo dokladoval fotodokumentáciou založenou do súdneho spisu. S ohľadom na zákonnú definíciu spoločných častí domu (§ 2 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z.z.) ako aj na zákonnú definíciu spoločných zariadení domu (§ 2 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z.), súd prvej inštancie konštatoval, že zo žalobcom v konaní produkovaných dôkazov nie je zrejme, v akom rozsahu práve on, ako vlastníak nebytového priestoru, nevyužíva tie spoločné časti domu, ktorými sú napríklad základy domu, strechy, obvodové múry, priečelia, vchody, vodorovné nosné a izolačné konštrukcie a zvislé nosné konštrukcie. Je zrejme, že spoločné časti domu sú tak imanentnou súčasťou domu, že bez nich nie je možná samotná existencia domu. Z predloženej fotodokumentácie navyše vyplývalo, že vchody do nebytových priestorov sú z verejného priestranstva a tvoria teda súčasť vonkajšieho obvodového plášťa budovy, ktorého oprava, údržba a tiež prípadná modernizácia a rekonštrukcia v budúcnosti musí a môže byť hradená jedine z fondu prevádzky, údržby a opráv. Stotožnil sa s argumentáciou žalovaných, že z podstaty veci neprichádza do úvahy „oddelenosť“ nebytových priestorov žalobcu (z predložených dôkazov ani nie je zrejme, kde presne sa nachádzajú) od bytovej časti polyfunkčného domu, pretože obe časti domu sú nevyhnutne stavebne aj technologicky prepojené a zrejme len s veľkými ťažkosťami je možné spravodlivo posúdiť mieru užívania spoločných častí domu žalobcom ako vlastníakom nebytového priestoru. O tom napokon svedčilo aj to, že samotný žalobca nebol v konaní schopný aspoň v minimálnom rozsahu, resp. v rozsahu postačujúcom pre vyhovujúce rozhodnutie súdu v prejednávanej veci, špecifikovať jeho mieru (ne)užívania spoločných častí domu a predložiť o tom dôkazy. Obdobne to platilo aj o užívaní spoločných zariadení domu, ktorými sú nielen napr. výťahy, kočíkárne, ale aj kotelne vrátane technologického zariadenia, bleskozvody, komíny, vodovodné, teplonosné, kanalizačné, elektrické, telefónne a plynové prípojky. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že on vôbec neužíva spoločné časti a zariadenia domu. Ak aj tvrdil, že nemá prístup k spoločným častiam a zariadeniam domu, nešpecifikoval ku ktorým z nich a z akého dôvodu. Žalobca v konaní neprodukoval žiadny relevantný dôkaz, ktorým by bol preukázaný ním užívaný rozsah spoločných častí a zariadení domu (resp. miera tohto užívania), a to v nadväznosti na ním žiadanú zľavu v rozsahu 70% z príspevku do fondu prevádzky, údržby a opráv. Na základe uvedeného súd prvej inštancie ustálil, že žalobca neuniesol v konaní dôkazné bremeno, a to tak čo do dôvodov ako ani do ním tvrdeného rozsahu ako aj čo do „výšky“ požadovanej zľavy. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu, že prostriedky fondu prevádzky, údržby a opráv mali byť použité len na financovanie opráv v bytovej časti komplexu, uvedené nebolo v konaní preukázané. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie žalobu žalobcu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Žalovaní boli v konaní úspešní v celom rozsahu a vznikol im teda nárok na plnú náhradu trov konania voči žalobcovi, preto im súd priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal v zákonnej lehote odvolania žalobca, dôvodiac ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.. Nestotožnil sa s rozhodnutím súdu a mal za to, že súd nesprávne vyhodnotil vzniknutú právnu ako aj skutkovú situáciu a z tohto dôvodu aj nesprávne po právnej stránke vec posúdil.

Uviedol, že v priebehu konania predložil súdu prvej inštancie fotodokumentáciu, z ktorej je jednoznačne preukázané, že jeho nebytové priestory sú oddelené od bytovej časti polyfunkčnej stavby a nemá ani prístup k spoločným častiam a spoločným zariadeniam domu, tieto vôbec nevyužíva. Rovnako na pojednávaní konanom dňa 12.12.2017 uviedol, že jeho nebytový priestor je s polyfunkčným objektom spojený len prechodovou chodbou, pasážou. Uvedená pasáž je jediná časť zo spoločných priestorov, ktorú využíva, avšak využívajú ju aj ľudia, ktorý bývajú v okolí ako aj okoloidúci. Strešná krytina nie je v jeho vlastníctve, rovnako ako ani obvodové múry, nakoľko tieto patria polyfunkčnému objektu. Neexistuje dôvod, na základe ktorého by mal vstupovať do spoločných priestorov v polyfunkčnom objekte a tieto užívať, nakoľko jeho nebytový priestor sa nachádza mimo poly funkčného objektu, t.j. je od neho oddelený. Zo spoločných častí domu a spoločných zariadení domu využíva jedine pasáž. Mal za to, že v priebehu konania poskytol súdu jednoznačné vyjadrenia ako aj dôkazy, z ktorých je preukázaná jeho miera využívania spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, pričom na základe takto preukázanej miery využívania žiada žalobca zľavu v rozsahu 70 %. Podkladom jeho žaloby bola novela zákona č. 182/1993 Z. z., na základe ktorej sú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome povinní zohľadniť mieru využívania spoločných častí domu a spoločných zariadení domu vlastníckmi nebytových priestorov a garáží v dome pri určení preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv. I keď nie je známa metodika, podľa ktorej by bolo možné zohľadniť mieru využívania nebytových priestorov, mal tak urobiť súd prvej inštancie na základe svojej úvahy. Nie je dôvodom na zamietnutie žaloby skutočnosť, že určitá vec nie je zákonom bližšie upravená. Mal za to, že ním navrhovaná zľava vo výške 70 % zohľadňuje tie náklady, ktoré sú investované v rámci jeho nebytového priestoru a zároveň zohľadňuje mieru jeho využívania spoločných častí a zariadení domu, a teda skutočnosť, že zo spoločných častí a zariadení domu využíva jedine pasáž. Napriek tomu, že ustanovenie § 2 ods. 4 a 5 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytom a nebytových priestorov uvádza, čo je spoločnými priestormi a zariadeniami domu, nejde o taxatívny výpočet a zároveň je z ustanovení zjavné, že spoločnými časťami a zariadeniami sú aj napr. spoločné chodby, spoločné schodištia, spoločné výťahy, sušiarne, kočíkárne a iné spoločné priestory. Ak súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia poukázal na to, že spoločné časti a zariadenia sú imanentnou podstatou bytového domu ako celku a tieto mu patria a teda nie je možné odčleniť niektoré z nich na samostatné časti, považoval to za bagatelizovanie problému. Riadne preukázal, že využíva spolu s ostatnými len pasáž a žiadne iné z vnútorných spoločných častí polyfunkčného domu vôbec nevyužíval. Preto mal súd prvej inštancie prihliadnuť na danú skutočnosť a posúdiť percentuálne výšku príspevku. Keďže v konaní preukázal svoj naliehavý právny záujem na znížení výšky preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv, mal súd prvej inštancie jeho žalobe žalobcu vyhovieť, a ďalej rozhodovať len o samotnej výške požadovanej zľavy, a to a i napriek tomu, že nie je známa žiadna metodika pri posudzovaní zohľadnenia miery využívania spoločných častí a spoločných zariadení domu. Nezohľadnením miery využívania spoločných častí domu a spoločných zariadení domu totiž dochádza k porušovaniu zákonnej povinnosti a k šikanóznemu správaniu sa voči vlastníkom nebytových priestorov. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. K odvolaniu žalobcu sa žalovaní vyjadrili podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 22.01.2018 a uviedli, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Mali za to, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno. Dostatočne objektívne nepreukázal, že sa naň má aplikovať ustanovenie §10 ods. 1 zákona 182/1993 Z.z. a už vôbec nepreukázal oprávnenosť ním požadovanej „zľavy“ vo výške 70% z poplatku do tzv. fondu opráv. Na vec tak nemala vplyv skutočnosť, či žalobca na zveľadenie resp. opravy svojho vlastníctva niečo investoval. Jeho prípadný právny nárok na náhradu nákladov na takúto opravu, má iný právny titul, rozhodne ním však bez ďalšieho nie je zníženie príspevku do tzv. fondu opráv. Žalobcom nárokovávaná zľava príspevku do tzv. fondu opráv vo výške 70% je nadsadená. Jej výšku žalobca nijako neodôvodnil a to dokonca ani v kontexte s ním uvádzanými opravami. Mali za to, že spoločné časti domu sa týkajú aj žalobcu, aj keď samozrejme je zrejme z podstaty stavby ako takej, že nie každá časť (ale tak isto aj iného vlastníka) sa ho týka v celom rozsahu a priamo. V identickej situácii je každý iný vlastník v bytovom dome (napr. vlastník bytu na prízemí povie, že jeho sa strecha netýka - fakticky nie, právne áno a pod), teda prípadná zľava by bola neoprávnenou výhodou žalobcu. Žalobcu sa tak isto, ako každého iného vlastníka v konkrétnom bytovom dome týkajú základy domu, strechy, chodby (čím máme na mysli pasáž), obvodové múry, priečelia, vchody, vodorovné nosné a izolačné konštrukcie a zvislé nosné konštrukcie. S ohľadom na vyššie uvedené žiadali, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal im nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. K vyjadreniu žalovaných sa žalobca vyjadril podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 20.02.2018 a uviedol, že v konaní preukázal, že a) je vlastníkom nebytového priestoru v polyfunkčnom objekte a tento nebytový priestor je oddelený od polyfunkčného objektu tak, že sa doň vstupuje z pasáže a je na polyfunkčný objekt napojený len stenou pasáže, z ktorej sa vstupuje do nebytového priestoru ako aj do jednotlivých vchodov bytového hlavného objektu, b) viacnásobne sa domáhal svojho práva podľa § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. u ostatných vlastníkov a u správcu, c) nevyužíva okrem kanalizačnej, teplosnej, vodovodnej a elektronickej prípojky žiadne zo spoločných zariadení, d) nevyužíva okrem pasáže, z ktorej sa vstupuje do jednotlivých brán polyfunkčného objektu, čo vidieť z fotodokumentácie založenej v súdnom spisu, žiadne iné spoločné časti polyfunkčného objektu. Nie je tak možné tvrdiť, že nepreukázal zákonné právo vyplývajúce z ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z., nakoľko je nepochybné, že ako na vlastníka nebytového priestoru sa predmetné ustanovenie vzťahuje, navyše za predpokladu, že takmer vôbec neužíva spoločné priestory ani časti polyfunkčného objektu. Nesúhlasil s tvrdením žalovaných, že zľava na platbách preddavkov do fondu prevádzka, údržby a opráv bola nadhodnotená. Poukázal na závery súdu prvej inštancie, že pojem „miera využívania“ nebol zákonodarcom špecifikovaný a nie je známa žiadna metodika ako postupovať v prípade predmetnej zľavy, čo však nemožno vykladať v jeho neprospech. Tým, že mu súd prvej inštancie nepriznal žiadnu zľavu odňal mu základného práva na spravodlivý súdny proces ako aj porušilo ústavné právo súdnej ochrany, a to domáhať sa svojich práv na nestrannom a nezávislom súde. V tomto konkrétnom prípade je zjavné špecifikum usporiadania nebytového priestoru, ktoré je oddelené v prízemí od hlavnej budovy polyfunkčného objektu spojenej pasážou a strechou, z ktorých zjavne vyplýva, že ide o ľahkú strešnú krytinu a prestrešenie je spevnené len v časti upevnenia svietidiel a uvedené ľahké prestrešenie nemá nič spoločné, ako aj celý jeho nebytový priestor, so strechou alebo zvislými konštrukciami polyfunkčného objektu, teda jeho hlavnej časti. Súd prvej inštancie sa vôbec neoboznámil s fotodokumentáciou predloženou do súdneho spisu. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. K vyjadreniu žalobcu sa žalovaní vyjadrili podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 13.03.2018 a uviedli, že žalobca neuviedol žiadne nové zásadné skutočnosti, preto zotrvali na svojom vyjadrení. Poukázali na to, že žalobca objektívne nepreukázal, že sa naň má aplikovať ustanovenie §10 ods. 1 zákona 182/1993 Z.z. a už vôbec nepreukázal oprávnenosť ním požadovanej „zľavy“ vo výške 70% z poplatku do tzv. fondu opráv. Žalobca výšku zľavy nijako neodôvodnil, a to dokonca ani v kontexte s ním uvádzanými opravami, ktoré ako sme už vyššie uviedli, majú iný právny titul na prípadné vymáhanie. Teda ani v teoretickej rovine žalobca neuviedol, prečo žiada výšku zľavy vo výške 70%. Mali za to, že žaloba žalobcu bola podaná predčasne. V čase podania žaloby (30.10.2016) prebiehalo ďalšie, v poradí už druhé, písomné hlasovanie, o ktorom žalobca vedel. S ohľadom na dátum napísania žaloby (18.10.2016) mali za zrejme, že žaloba bola podaná predčasne, nakoľko bola podaná v čase, kedy prebiehalo písomné hlasovanie, teda jeho negatívny záver nemohol byť žalobcovi známy. Žalobcu sa rovnako, ako každého iného vlastníka v konkrétnom bytovom dome týkajú základy domu, strechy, chodby (čím máme na mysli pasáž), obvodové múry, priečelia, vchody, vodorovné nosné a izolačné konštrukcie a zvislé nosné konštrukcie. Ak žalobca uviedol, že súd prvej inštancie pochybil ak tvrdil, že spoločné časti domu sú imanentnou súčasťou domu, nebolo im zrejme, ako by fungovali priestory vo vlastníctve žalobcu, ak majú spoločné základy, obvodové múry základov (čím nemyslíme obyčajné priečky), ak sú napojené na všetky siete týkajúce sa konkrétneho bytového domu a pod. Oddelenie týchto priestorov, ak je to vôbec objektívne stavebne možné, by zmenilo celú podstatu nehnuteľnosti, za cenu úplnej zmeny technického riešenia stavby (nehnuteľnosti) ako takej. V danom prípade nemohol súd prvej inštancie uplatniť moderačné právo bez toho, aby žalobca dostatočne preukázal existenciu a výšku svojho nároku. Súd ako štátny orgán, môže podľa Článku 2 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky „...konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“. Dôkazné bremeno preukázania oprávnenosti zľavy a výšky zľavy bolo na žalobcovi a žalobca ho neunesol. S ohľadom na uvedené žiadali, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal im nárok na náhradu trov konania.

7. K podaniu žalovaných sa žalobca vyjadril podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 03.07.2018 označeným ako „Doplnenie odvolania“ a poukázal na ust. § 2 odsek 4, § 2 odsek 5, § 2 odsek 6, § 2 odsek 8, § 2 odsek 9, § 2 odsek 10 zákona č. 182/1993 Z.z.. Polyfunkčný dom sa skladá z viacerých samostatných častí čo vyplýva jednoznačne aj z fotografií a to: hlavnej časti, t.j. päťposchodového domu, kde sa nachádzajú byty, nebytové priestory, schodišťa, výťahy a vstupná chodba so schodmi na vstup do niektorých NP, prízemnej budovy, kde sa nachádzajú štyri NP, z ktorých dva vlastní, pasáže, do

ktorej je vstup ako i výstup z troch miest zvonku, vstupy do schodiska a výstupy zo schodiska, obytného domu, ako aj všetkých NP a garáží, ktoré sa nachádzajú pod úrovňou terénu. V § 10 citovaného zákona posledný odstavec vľavo, je uvedené : „Pri určovaní preddavkov do fondu prevádzky a opráv sú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome povinní zohľadniť mieru využívania spoločných častí domu a spoločných zariadení domu vlastníkmi nebytových priestorov a garáží v dome.“ Zo spoločných zariadení sú v dome namontované len výťahy, bleskozvody, vodovodné, teplotné, kanalizačné a elektrické prípojky. Ostatné zariadenia, ktoré sú v § 2 odsek 5 zákona uvádzané, sa v dome nenachádzajú. Keďže v tejto bytovej a nebytovej časti päťposchodového objektu, nevyužíva žiadne priestory, nemôže sa ani finančne podieľať na tvorbe finančných fondov potrebných na ich prevádzku, údržbu a opravu zariadení domu uvedených v citovanom zákone § 2 odsek 8,9,10 tak, aby boli spôsobilé na riadne užívanie a v prevádzky schopnom stave. To sú podľa zákona predpísané pravidelné revízie a prehliadky výťahov, elektrické revízie, odstraňovanie závad zistených pri revízií, maľovanie schodiska, zábradlia, opravy fasády, strechy, obkladov. Na opravách sa doteraz podieľal napriek tomu, že žiadne spoločné časti, žiadne spoločné zariadenia v päťposchodovej budove nevyužíval. Je vlastníkom 177 m² podlahovej plochy v prízemnej budove a garáže v suteréne. V zmysle zmluvy o výkone správy zo dňa 06.03.2001 do FPUO platil 4 SK/m² a od 01.07.2006 platil 10 SK/m². Čiže platil mesačne 1 770SK, teraz platí 58,75 eur/mesiac. Takú sumu platia vlastníci bytov za cca tri menšie byty v obytnej budove. Poukázal na to, že spoluvlastníci spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku sa nemôžu dožadovať zrušenia spoluvlastníctva podľa Občianskeho zákona. Podľa listu Ministerstva financií SR, ako predkladateľa zákona, zo dňa 21.09.2007 sa nejedná o porušenie zákona v zmysle § 13 ods. 2, práve naopak, dá sa to považovať za neoprávnený majetkový prospech. Podľa § 5 písmeno c), malo byť jednoznačne už v zmluve o prevode vlastníctva uvedené kto, čo užíva. Viackrát o to žiadal, ale nebola vôľa zo strany správcu ani výboru vlastníkov. V objekte je vlastníkom NP v prízemnej budove, ktorá má samostatnú strechu a samostatné obvodové murivo so všetkých štyroch strán. Odvolal sa na list MF SR zo dňa 21.05.2015, kde sa na druhej strane predposledný riadok píše „Miera využívania spoločných častí domu a spoločných zariadení domu z dôvodu seriózneho posúdenia, môže byť určená znaleckým posudkom“. Zároveň uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava odvolania podaného jeho právnym zástupcom.

8. K podaniu žalobcu sa žalovaní vyjadrili podaním doručeným odvolaciu súdu dňa 14.07.2018 a uviedli, že podanie žalobcu označené ako „Doplnenie odvolania.“ zo dňa 29.06.2018, je podané oneskorene, preto by odvolací súd na toto podanie s ohľadom na ustanovenia § 386 písm. a/ C.s.p. per analogiam nemal prihliadať a mal by odvolanie ako také odmietnuť, ak sú inak relevantné dôvody odvolania, uvedené až v tomto oneskorenom podaní žalobcu. Poukázali na ust. § 182 C.s.p. a § 154 C.s.p., povinnosť strany vyjadriť sa k dokazovaniu ako aj na zákonnú koncentráciu konania. Trvali na svojej obrane a všetkých svojich vyjadreniach prednesených písomne i ústne na súde prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne.

10. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 31.10.2016, v spojení s doplňujúcim podaním doručeným dňa 15.12.2016 domáhal určenia, že žalovaní nemajú nárok na zaplatenie preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv vo výške 100% zo sumy určenej ako mesačná čiastka v Zmluve o výkone správy zo dňa 06.03.2001. Taktiež sa domáhal určenia, že je povinný sa podieľať na tvorbe fondu prevádzky, údržby a opráv mesačnými preddavkami vo výške 30% zo sumy určenej ako mesačná čiastka v Zmluve o výkone správy zo dňa 06.03.2001.

11. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.). Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby

o určenie, že žalovaní nemajú nárok na zaplatenie preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv vo výške 100% zo sumy určenej ako mesačná čiastka v Zmluve o výkone správy zo dňa 06.33.2001, sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Preto v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať a v ďalšom na ne len poukazuje.

12. Odvolacie námietky žalobcu smerovali k nesprávnemu právnemu posúdeniu súdom prvej inštancie vo vzťahu k určeniu, že žalobca je povinný podieľať sa na tvorbe fondu prevádzky, údržby a opráv mesačnými preddavkami vo výške 30% zo sumy určenej ako mesačná čiastka v Zmluve o výkone správy zo dňa 06.03.2001. Žalobca odvoláciu argumentáciu zameral na to, že súd prvej inštancie mal na základe voľnej úvahy rozhodnúť o miere užívania spoločných častí a zariadení domu a uvedené zohľadniť pri určení preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv. Správnosť svojich úvah žalobca odvodzoval od novely zákona č. 182/1993 Z.z., a to zákona č. 205/2014 Z.z.. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti ust. § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. podľa ktorého sú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome povinní v súlade so zmluvou o spoločenstve alebo so zmluvou o výkone správy poukazovať preddavky mesačne vopred do fondu prevádzky, údržby a opráv, a to od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Výšku preddavku do fondu prevádzky, údržby a opráv určia vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome spravidla vždy na jeden rok vopred tak, aby sa pokryli predpokladané náklady na prevádzku, údržbu a opravy spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, spoločných nebytových priestorov, príslušenstva a príslušenstva pozemku, ako aj výdavky na obnovu, modernizáciu a rekonštrukciu domu. Vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome vykonávajú úhrady do fondu prevádzky, údržby a opráv podľa veľkosti spoluvlastníckeho podielu; ak je súčasťou bytu balkón, lodžia alebo terasa, pre účely tvorby fondu prevádzky, údržby a opráv domu sa zarátava do veľkosti spoluvlastníckeho podielu 25 % z podlahovej plochy balkóna, lodžie alebo terasy. Pri určení preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv sú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome povinní zohľadniť mieru využívania spoločných častí domu a spoločných zariadení domu vlastníckymi nebytových priestorov a garáží v dome. V dôvodovej správe, respektíve spoločnej správe výborov NR SR č. 975 (bod 19) k novele č. 283/2018 Z.z., presnejšie k tejto zmene je uvedené : „Vzhľadom na navrhovanú úpravu výlučného užívania spoločných častí domu, spoločných zariadení domu a príslušenstva v § 19 je potrebné aj spresnenie s tým súvisiaceho ustanovenia. Zároveň sa vzhľadom na aplikačné problémy a spory medzi vlastníckymi bytov a nebytových priestorov v dome upravuje znenie poslednej vety.“ Je teda zrejmé, že vlastníci bytov a nebytových priestorov tak majú od 1. novembra 2018 už priamo z dikcie zákonného ustanovenia len právo (a nie povinnosť) zohľadniť uvedenú mieru využívania spoločných častí a spoločných zariadení vlastníckymi nebytových priestorov. Miera využívania niektorých spoločných častí a spoločných zariadení domu sa má, podľa ust. § 10 ods.6 zákona č. 182/1993 Z.z., zohľadniť prioritne v stanovení inej výšky zálohových platieb za služby spojené s užívaním nebytových priestorov, než majú vlastníci bytov v dome. Inak povedané, výšku preddavkov za služby spojené s užívaním spoločných častí a zariadení domu môže správca alebo spoločenstvo upraviť v mesačnom zálohovom predpise aj tak, že určité položky zníži alebo úplne vypustí na základe ust. § 10 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z.z. alebo zmluvy o výkone správy a zmluvy o spoločenstve. Platby do Fondu opráv sú tak z povahy veci viazané výlučne na vlastníctvo spoločných častí a spoločných zariadení a nie na mieru ich využívania. Ústavnokonformným výkladom ust. § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z., premietnutím ústavného príkazu „vlastníctvo zaväzuje“ do zákona č. 182/1993 Z.z., v kontexte s citovanou dôvodovou správou možno dospieť k záveru, že každý vlastník bytu a nebytového priestoru má povinnosť starať sa o svoje vlastníctvo a zákonom stanoveným spôsobom prispievať do Fondu opráv. V žiadnom prípade nemožno uvedenú normu interpretovať ako povinnosť zohľadniť konkrétnu mieru využitia spoločných častí a spoločných zariadení vlastníckymi nebytových priestorov. Uvedený názor vyplýva z toho, že zákonodarca v normatívnom texte ust. § 10 ods.1 zákona č. 182/1993 Z.z., účinnom do 31.októbra 2018, použil slovné spojenie „vlastníci sú povinní“. T.z., že musí ísť len o právo a nie povinnosť vlastníckov bytov zohľadniť mieru využívania spoločných častí a spoločných zariadení. V tomto prípade bolo potrebné odchyliť sa od gramatického znenia zákona v súlade s výkladom, ktorý poskytol Ústavný súd SR v náleze I.ÚS 341/07 z 1.júla 2008: „Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy).Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvoľe (arbitrážnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V

prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklade *ratione legis* pred doslovným gramatickým(jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl.2 ods.2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona.“ Samotný zákonodarca v dôvodovej správe k zákonu č. 205/2014 Z.z. nehovoril o „povinnosti“, ale o tom, že „Navrhovaná úprava má umožniť, aby boli pri tvorbe fondu prevádzky, údržby a opráv zohľadnené špecifiká niektorých domov a obmedzené užívanie spoločných priestorov vlastníckymi nebytových priestorov a garáží pri zachovaní princípu veľkosti spoluvlastníckeho podielu. Vlastníkom nebytových priestorov alebo garáží bude umožnené podieľať sa na tvorbe fondu inou výškou preddavku, než vlastníkom bytov, ktorá však taktiež bude vychádzať z veľkosti podlahovej plochy nebytového priestoru alebo garáže.“ V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na názor ústavného sudcu R.. V. z jeho odlišného stanoviska k nálezu Ústavného súdu SR, sp.zn. PL.ÚS110/2011, z 3. júla 2013, ktoré vyriešilo dlhodobu spornú otázku ústavnej súladnosti súhlasu 2/3 väčšiny vlastníkov k realizácii v stavieb a nadstavieb v bytových domoch. Podstatu inštitútu vlastníctva bytov a nebytových priestorov zhrnul R.. V. v tomto náleze takto: „Užívateľnosť a funkčnosť prízemného bytu v bytovom dome závisí rovnako od podlahy bytu nad ním a v konečnom dôsledku od funkčnej strechy a oporných múrov, ktoré ju držia, ako existencia, bezpečnosť a užívateľnosť podkrovného bytu závisí od riadnych základov a funkčných oporných múrov, ktoré ho držia. Všetky priestory domu tak v zásade slúžia každému bytu a nebytovému priestoru v ňom, preto je dôležité, aby mal vlastník každého z nich svoje práva vo vzťahu k týmto priestorom. Práve túto podstatu vlastníctva bytov v praxi opomínajú vlastníci nebytových priestorov, ktorí majú odmietavé stanovisko k rozhodovaniu o otázkach, ktoré sa užívania ich nebytového priestoru bezprostredne netýkajú. Uvedomenie si všetkých základných aspektov bytového vlastníctva (bývanie v bytovom dome), vrátane pochopenia podstaty akcesorického spoluvlastníctva, je základom pre nerušený výkon vlastníckych práv z tohto vlastníctva prameniacych. Vlastníkom nebytových priestorov predsa nikto nenútil nadobudnúť nebytové priestory v bytovom dome. Ak im výška mesačných platieb, ktoré majú vlastníci v dome nastavené, nevyhovuje, vždy majú možnosť svoje nebytové priestory previesť na inú osobu. Čo je však najpodstatnejšie na celej veci, miera využívania spoločného vlastníctva (bytového domu) nezbavuje žiadneho vlastníka povinnosti starať sa o svoj majetok. Je predsa nespochybniteľné, že v Čl. 20 ods. 3 Ústavy SR je stanovené: „Vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom.“. Z uvedeného vyplýva, že zámerom zákonodarcu bolo jednoznačne ponechať konkrétne rozhodnutie o zohľadnení miery využívania spoločných častí a spoločných zariadení domu vlastníkom bytov a nebytových priestorov vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu a teda špecifiká rôznych bytových domov. Zákonodarca ani len príkladmo neustanovil žiadne kritériá, na základe ktorých by sa miera využívania mala zohľadniť. Ide teda o právnu normu s relatívne neurčitou hypotézou, t.j. o právnu normu, ktorej hypotéza nie je priamo ustanovená právnym predpisom, ale ktorá tak prenecháva súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade sám pri aplikácii vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého, vopred neobmedzeného okruhu okolností. Určiť preto na účely tvorby Fondu opráv spravodlivo mieru využívania spoločných častí a spoločných zariadení z pohľadu vlastníkov nemožno, keďže tento druh právnej normy s relatívne neurčitou hypotézou „obsahuje pojmy istého stupňa abstraktnosti (napr. verejný záujem, ochrana verejného poriadku atď.). Toto určenie miery vlastného „využívania“, resp. nevyužívania spoločných častí a spoločných zariadení domu nemôže určiť svojvoľne sám vlastník nebytového priestoru. (Tento právny názor vyslovil aj Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp.zn. 4Co/105/2018 z 31.októbra 2018.) Rozhodovanie na schôdzi vlastníkov, ako aj v písomnom hlasovaní o akejkoľvek otázke je jednoznačne výkonom hlasovacieho práva a nie povinnosťou. Z toho je zrejmé, že nikto, ani zákonodarca „silou zákona“ nemôže vlastníkov bytov a nebytových priestorov nútiť, aby hlasovali a prijali rozhodnutie, ktorým zohľadnia konkrétnu mieru „zľavy“ z príspevku do Fondu opráv pre vlastníkov nebytových priestorov v porovnaní s výškou stanovenou pre vlastníkov bytov. Rovnako to platí aj naopak, keď v prípade nadmerného využívania spoločných častí a spoločných zariadení domu vlastníci nebytových priestorov nikto nedonúti vlastníkov prijať rozhodnutie, ktorým zvýšia príspevok do Fondu opráv vlastníkom nebytových priestorov. V prípade, ak by sa citovaná právna norma mala interpretovať ako kogentná povinnosť zohľadniť konkrétnu výšku, ktorú požaduje vlastník nebytového priestoru, išlo by o výklad v rozpore s inými ustanoveniami zákona, a to predovšetkým s ust. §14 a nasl. zákona č. 182/1993 Z.z., so základným princípom hlasovania, ako aj sústavným princípom zmluvnej autonómie (Čl.2 ods. 3 ÚstavySR). Ústavný súd SR k princípu autonómie vôle uviedol, že:

„Zmluvná voľnosť je právny princíp umožňujúci zmluvným stranám upraviť si vzájomné pomery tak, aby to čo najlepšie vyhovovalo ich potrebám a záujmom. Preto i sústava objektívneho záväzkového práva ponecháva účastníkom zmluvných vzťahov pomerne veľkú voľnosť pri zmluvnej úprave vzájomných práva povinností. Zodpovedá to ústavnému princípu autonómie konania subjektov práva (čl. 2 ods.3 ústavy), ktorý vytvára priestor pre čo najširšie uplatnenie sebarealizácie jednotlivca pri uspokojovaní jeho právom chránených potrieb a záujmov v demokratickej spoločnosti. Právo v tejto sfére plní iba korekčnú a preventívnu funkciu voči takej zmluvnej úprave vo vzájomných vzťahoch súkromno-právnych subjektov, ktorá by s ohľadom na všeobecne akceptované morálne, mravné i etické hodnoty spoločnosti nespravodlivo zvýhodnila, resp. znevýhodnila niektorého z kontrahentov.“ Zákonnodarca tak nemôže vstúpiť do autonómie vôle vlastníkov a prikázať im, ako majú hlasovať o určitej otázke týkajúcej sa ich vlastníctva (stanovenie výšky príspevku do Fondu opráv), keďže ide o neodôvodnený zásah do ich súkromnoprávných vzťahov. Ide nielen o zásah do platnej a účinnej zmluvy o výkone správy, v ktorej je výška tohto príspevku spravidla uvedená, ale aj do autonómie vôle vlastníkov, pokiaľ ide o prijatie rozhodnutia v tejto veci, ktoré: „uvedenú mieru“ buď nezohľadní vôbec (t.j. vlastník nebude vôbec o tejto otázke hlasovať), alebo sa vlastník vyjadrí tak, že návrh na zmenu výšky príspevku s poukazom na ust. § 10 ods.1 zákona č. 182/1993 Z.z., zamietne, prípadne ho zohľadní tak, že bude hlasovať za nulovú mieru zohľadnenia využívania spoločných častí a spoločných zariadení vlastníckymi nebytových priestorov. Na takomto kroku, ktorým by sa zasiahlo do uvedenej autonómie vôle, nemôže byť v právnom štáte legitímny záujem, pretože otázka rozsahu využívania spoločného majetku niektorými vlastníckymi bytov a nebytových priestorov je vo vzťahu k nutnosti znášať náklady na jeho opravu a rekonštrukciu bezpredmetná. Analogicky možno poukázať, že pri nákladoch na údržbu a opravu stavby v režime podielového spoluvlastníctva podľa ust. § 136 a nasl. Občianskeho zákonníka (napr. rodinného domu) je irelevantné, či niektorý zo spoluvlastníkov túto stavbu či už celú alebo len jej časť reálne užíva, prípadne ju neužíva vôbec. Tieto náklady totiž znášajú všetci spoluvlastníci podľa výšky ich spoluvlastníckych podielov na spoločnej veci, ak sa nedohodnú inak (ust. § 137 Občianskeho zákonníka). V režime zákona č. 182/1993 Z.z., vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome tiež prispievajú do Fondu opráv podľa svojho spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, a v tomto pomere znášajú aj náklady spojené s ich údržbou, opravami, rekonštrukciou a modernizáciou, ak sa nerozhodnú inak (to im umožňuje práve ust. § 10 ods.1 zákona č. 182/1993 Z.z.). Je teda zrejme, že vlastníci bytov a nebytových priestorov tak majú od 1. novembra 2018 už priamo z dikcie zákonného ustanovenia len právo (a nie povinnosť) zohľadniť uvedenú mieru využívania spoločných častí a spoločných zariadení vlastníckymi nebytových priestorov. Preto s ohľadom na uvedené možno konštatovať, že súdu prvej inštancie neprináležalo rozhodovať o miere využívania spoločných častí domu a spoločných zariadení domu žalobcom, nakoľko by tak neodôvodnene zasiahol do ich súkromnoprávných vzťahov. I keď súd prvej inštancie svoje zamietajúce rozhodnutie vo vzťahu k určení, že žalobca je povinný podieľať sa na tvorbe fondu prevádzky, údržby a opráv mesačnými preddavkov vo výške 30%, zdôvodnil tým, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, jeho zamietajúce rozhodnutie je vecne správne.

13. Odvolací súd poukazujúc na závery uvedené v bode 13 tohto rozhodnutia tak nepovažoval za potrebné osobitne sa vyjadrovať k námietkam žalobcu týkajúcim sa unesenie dôkazného bremena ohľadne miery užívania spoločných častí domu. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľa odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvoláciu argumentáciu odvolateľa odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

14. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie), ako vecne správne podľa § 387 ods. 2 C.s.p. potvrdil.

15. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. vychádzajú z toho, že v odvolacom konaní mali v plnom rozsahu úspech žalovaní 1/ až 22/, preto o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že priznal úspešným žalovaným voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom

rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).